

73

Dirigeix la col·lecció:
Pilar Puchades

LA SETENA PORTA

ROBERTO SANZ REQUENA

Edicions del Bullent

Aquesta obra obtingué el
44é PREMI DE NARRATIVA JUVENIL ENRIC VALOR
Convocatòria any 2024

Formaven el jurat Lliris Picó, Maria Peris Bixquert, Pilar
Puchades, Montserrat Morales Payà i Núria Sendra

Premi copatrocinat per

1a edició: maig de 2025

© 2025 Roberto Sanz Requena

© 2025 Edicions del Bullent

De la Taronja, 16 – 46210 Picanya ☎ 961 590 883
info@bullent.net • www.bullent.net

Coberta de José Fonollosa
Disseny de la col·lecció: Miquel Mollà
Assessorament lingüístic: Maria Guasp, Àlvar Vanyó
Imprés a Ulzama

ISBN: 978-84-9904-299-2

Dipòsit legal: V-1611-2025

*La reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol procediment, com-
prenent-hi la reprografia i el tractament informàtic, o la distribució d'exemplars
mitjançant lloguer o préstec sense l'autorització escrita de l'editor resten rigorosament
prohibides i estaran sotmeses a les sancions establertes per la llei.*

*Hi ha un quadern de propostes didàctiques, referides a aquest llibre, que es
distribueix gratuïtament als ensenyants que el sol·liciten.*

1. Santa Maria de la Pedra (I)

L'animalot es movia amunt i avall amb el seu vol irregular i maldestre. Semblava fàcil d'esclafar, però, palmada rere palmada, la mala bèstia desapareixia uns instants per tornar a posar-se a tir poc després. La directora pensava si no seria allò un maleït ardit de l'evolució. Un vol perfectament caòtic per evitar ser caçat. Tanmateix, si en alguna cosa destacava l'ésser humà era en la seua habilitat per a aniquilar i ella es considerava membre de l'espècie per mèrits propis. Un poc més de paciència, observació de l'objectiu, seguiment i execució. Èxit.

La satisfacció per acabar amb la bestiola només es va enterbolir en descobrir que junt amb les restes de l'insecte se li havia quedat una bona taca de sang a les mans. Seria seua? O del cap d'estudis, que seia tranquil·lament a la taula del costat? Prompte ho sabria, perquè els mosquits solien deixar-li unes faves que li duraven dies.

—Comencen prompte enguany, eh? —va dir el cap d'estudis.

—Ja et dic que açò no és normal, Marcial. No pot ser que en març tinguem ja mosquits.

—Bé, és quasi abril, estem al costat de l'horta, ha plogut molt i està fent calor. Què podem esperar?

—No res, està clar. Des que es va instal·lar el tigre ací, que portem demanant que ens posen mosquite-res. I ja veus tu el cas que ens han fet. Ni mosquite-res, ni aire condicionat, ni ventiladors, res de res.

—Au va, Geno, ja saps que ens queda ben poc. Acabem el curs i a casa.

—Aquest és el meu consol, Marcial, aquest és el meu consol.

Genoveva —Geno— es va quedar mirant el calendari que hi havia sobre la seua taula. Tenia subratllat en roig el dia 21 de juny. El dia en què tot acabaria. Passada aquella data, ja no hauria de tornar a bregar amb totes les altres bestioles que pul·lulaven per l'institut. N'hi havia de boniques, gràcils i cànides, però n'hi havia d'altres que esclafaria si no fora per les conseqüències que podria tindre.

Els darrers anys havien sigut especialment difícils. L'institut queia a trossos i no volien invertir-hi ni un cèntim perquè la finalització del nou edifici era imminent. Clar que la paraula «imminent» provinent de boca d'un polític podia significar qualsevol cosa entre un instant i mai de la vida. De totes maneres, les obres del nou institut, a l'altra banda del poble, estaven prou avançades per ser moderadament optimista. Mentrestant, Genoveva Ricart era l'encarregada d'apagar tots els focs que sorgien en el dia a dia, foren figurats o reals, perquè de tot hi havia en aquell

antic convent reconvertit en institut. I estava cansada, mortalment esgotada i sense ganes de continuar.

Durant els seus inicis com a directora havia somniat que el Santa Maria de la Pedra esdevindria un lloc de prestigi, amb projectes educatius innovadors, una trajectòria que brillaria d'èxits i que assaboriria fins al moment de la seua jubilació, igualment gloriosa. Ara la seua jubilació per fi arribava, poc més de tres mesos i cap a casa. Era hora de penjar els guants, entregar la placa i la pistola i retirar-se discretament, perquè la sensació que tenia era que, de glòria, n'hi havia ben poca. Ella es veia més aviat com una lluitadora desencantada, però eficaç, una mena de detectiu dels baixos fons que resolía els assumptes tèrbols de manera mecànica i professional, a l'estil de Philip Marlowe o Sam Spade. I encara que l'alcohol no li agradava massa, de cigarrets, en fumava com un carreter.

El sobrepés, el pèl canós i rebolicat, els dolors d'esquena, les ulleres cada cop més gruixudes, les arrugues que no paraven de multiplicar-se... Potser tot eren símptomes naturals de l'edat, però ella els relacionava directament amb el seu treball. Ara, però, es cuidaria de veritat. Faria pilates, zumba, *aquagym* i tot el que se li posara per davant, ho tenia ben clar.

Geno va agafar el retolador roig que utilitzava per subratllar documents i va fer tot de cercles sobre el número 21. La taca roja es va anar estenent fins a cobrir el 20, el 22, el 14 i el 28. I hauria seguit si no haguera estat per la interrupció de Marcial.